

# SENOMEN



Čarobna knjiga





GREG SPALENKA



Osobena karakteristika tradicionalne narodne igre jeste to što ona ima pravila, premda nepisana.

Niko ne zna tačno kakva su. Igrače vodi samo narodno predanje, ali moraju se međusobno dogovoriti o pojedinostima u vezi sa igranjem određene igre.

***Iz knjige *Jedan krompir, dva krompira; tajno obrazovanje američke dece* Meri i Herberta Knapa.***



„Pa, možda još to nisi shvatila“, rekla je Alisa, „ali kada budeš morala da se začauriš – a jednog dana hoćeš, znaš – a potom da se pretvoriš u leptira, pretpostavljam da ćeš se osećati malčice čudno, zar ne?“

„Pa, možda su tvoja osećanja drugačija“, kazala je Alisa: „samo znam da bi meni to bilo veoma čudno.“

„Tebi!“, rekla je Gusenica s prezirom. „A ko si pa ti?“

***Iz *Alise u zemlji čuda* Luisa Kerola***





ZEMLJA.

„Šta ćemo, Prinado? Propašćemo, eto šta. Svi ćemo umreti, i Zemlja će umreti, svet će umreti, a Kukavica će imati posvećenu vlast u Rištavilu.“

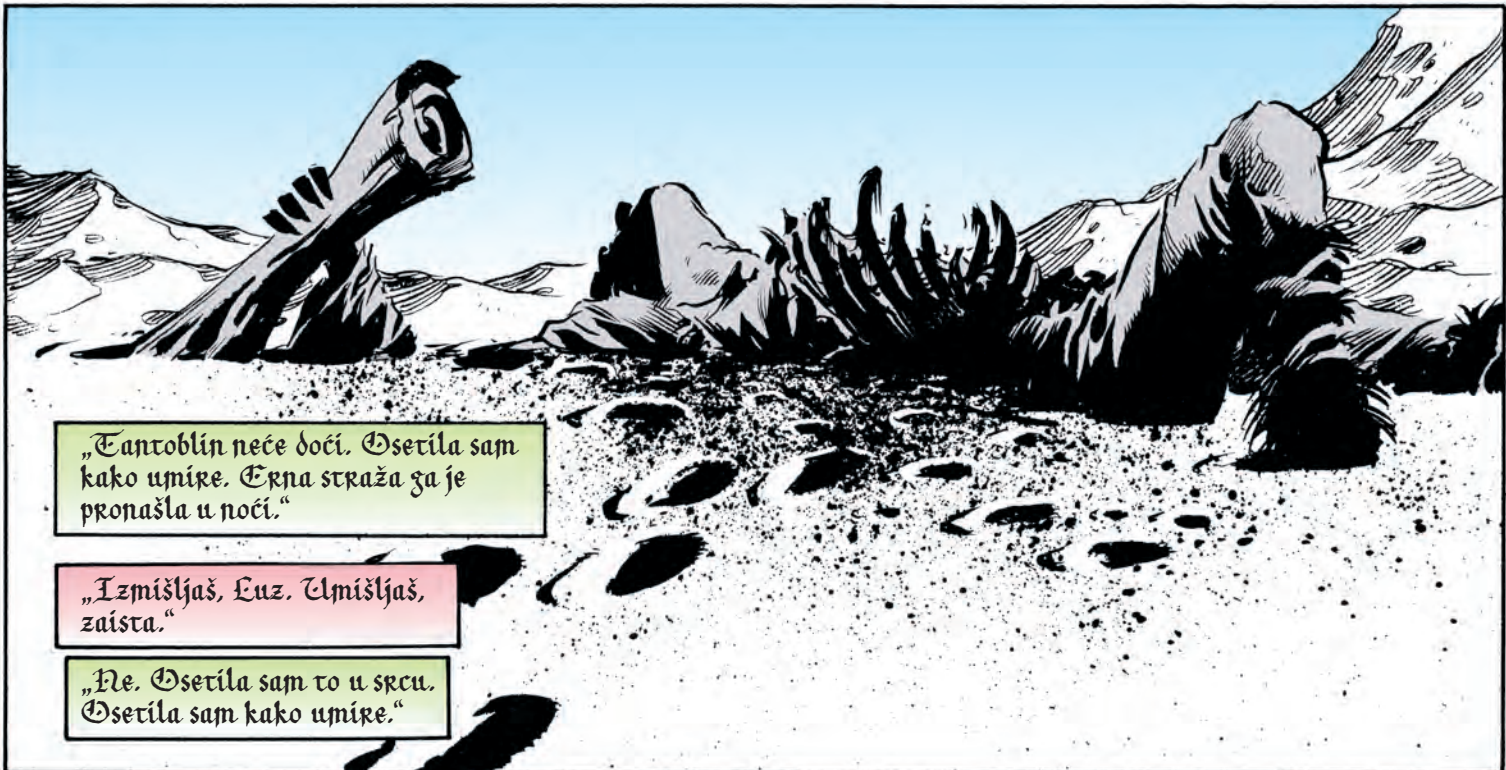
„Eto šta ćemo.“

„To se ne sme desiti, Luz.“



„Ne sme?! Šta još možemo da uradimo sad kad princeze više nema?“

„Ali Fantoblin se zakleo da će doći. Zakleo se da će nam sve doneti.“



„Fantoblin neće doći. Osetila sam kako umire. Črna straža ga je pronašla u noći.“

„Izmišljaš, Luz. Umislaš, zaista.“

„Ne. Osetila sam to u srcu. Osetila sam kako umire.“





„Ali kakve nam je to vesti  
Fantoblin mogao doneti, osim  
da nas je ona napustila i da se  
Kukavičina deca i dalje šire  
Zemljom?“

„Pa, tu je i pukovnik  
Znanje. On je jednom  
rekao da će nam pomoći  
u borbi.“

„On čeka na granici.  
Možda će nam pomoći,  
a možda i neće.“



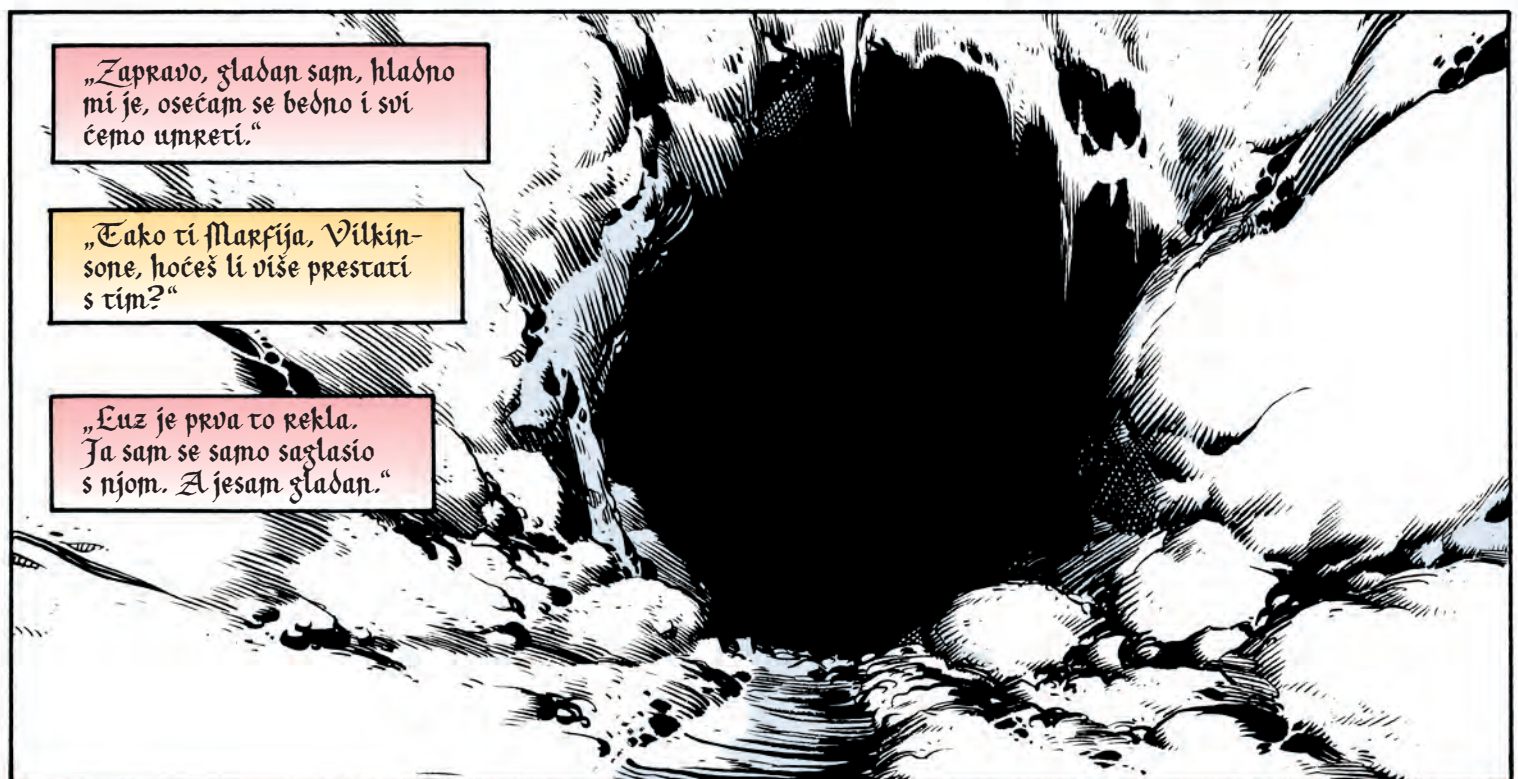
„Gladan sam.“

„Svi smo gladni,  
Vilkinsone.“

„Nisam ni rekao da nismo. Zar  
sam rekao da nismo? Ne verujem  
da je iko ovde čuo da sam rekao da  
nismo. Samo sam hteo da ukážem  
na to da umirem od gladi, to je sve.“

„I nisam samo gladan.“

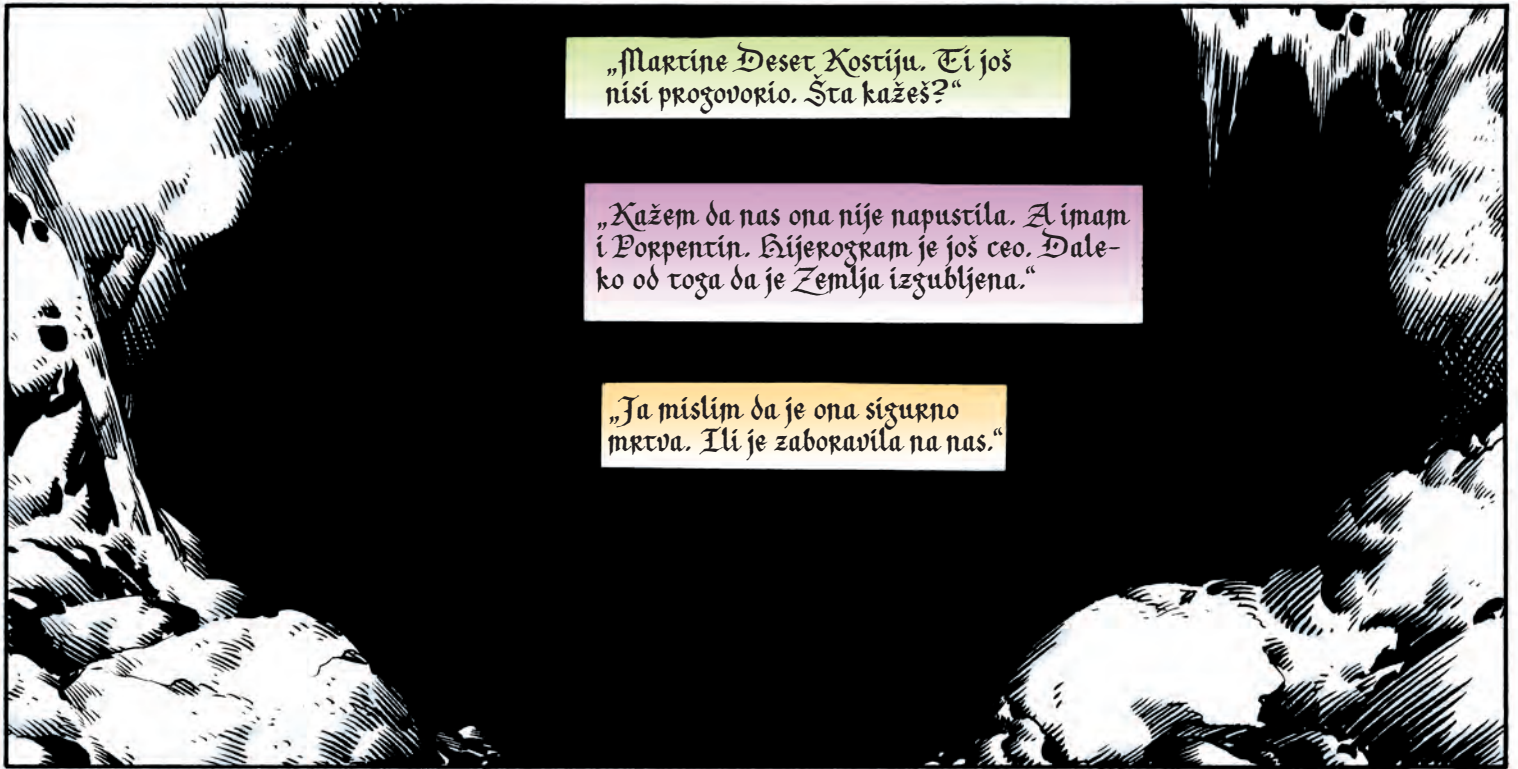
„Gladan sam i hladno mi je.“



„Zapravo, gladan sam, hladno  
mi je, osećam se bedno i svi  
ćemo umreti.“

„Tako ti Markija, Vilkin-  
sone, hoćeš li više prestati  
s tim?“

„Luz je prva to rekla.  
Ja sam se samo saglasio  
s njom. A jesam gladan.“



„Martine Deset Kostiju. Ti još nisi progovorio. Šta kažeš?“

„Kažem da nas ona nije napustila. A imam i Porpentin. Bišepogram je još ceo. Daleko od toga da je Zemlja izgubljena.“

„Ja mislim da je ona sigurno mrtva. Ili je zaboravila na nas.“

„Nemoguće da je zaboravila na nas. Ali možda je povređena, u svom drugom svetu. Prijatelji, već neko vreme razmišljam o ovome...“

„I?“

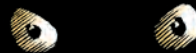
„I čini mi se da, ukoliko već ona ne može doći nama, jedno od nas mora otići njoj. Moramo je pozvati natrag.“

„Kako?“

„Porpentin će je pronaći.“

„Ali...“

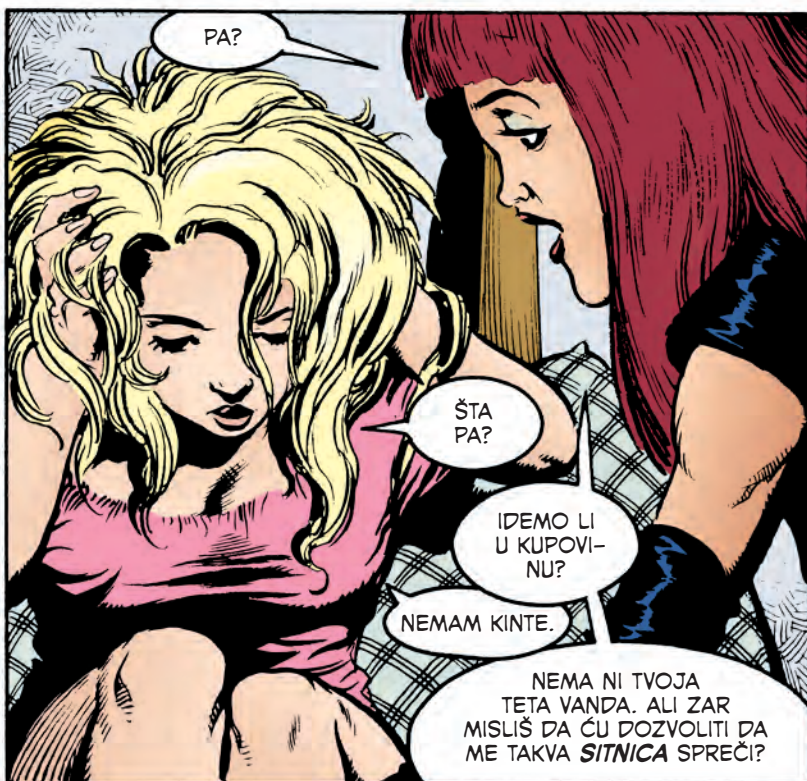
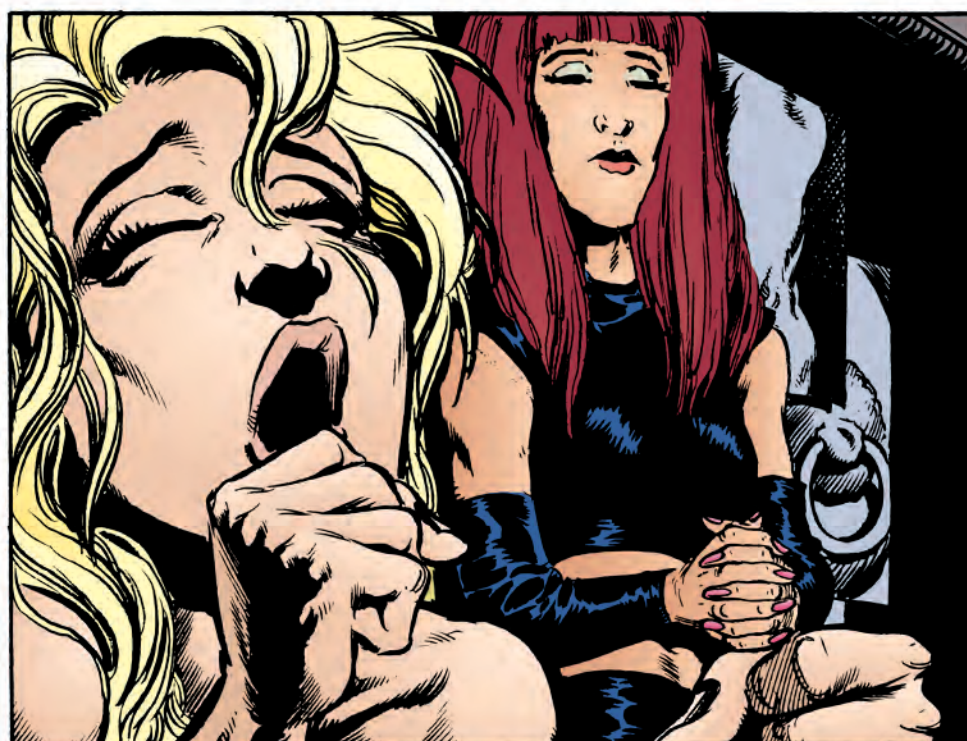
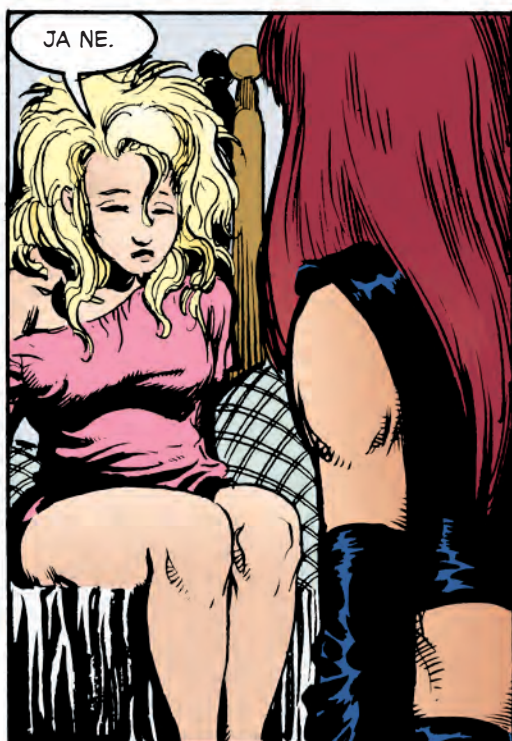
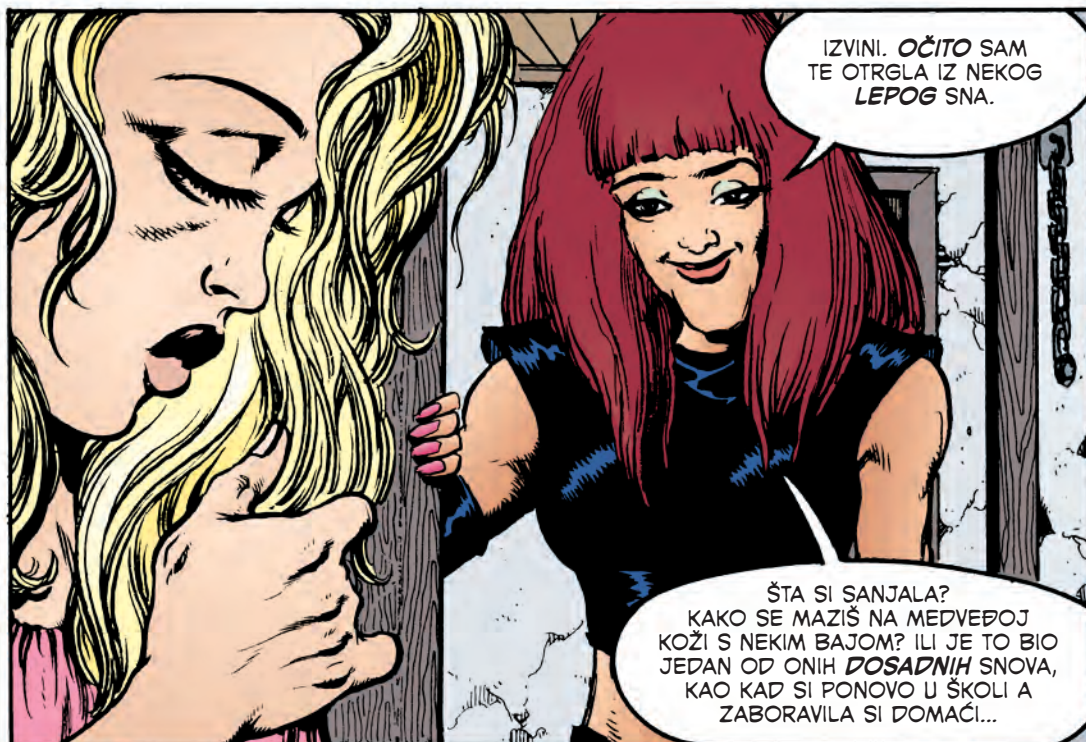
„Moram je pronaći, bez obzira na udaljenost sveta u kojem čeka. Inače će Zemlja biti prepuštena hladnoći i mraku, a Kukavica će prevladati.“











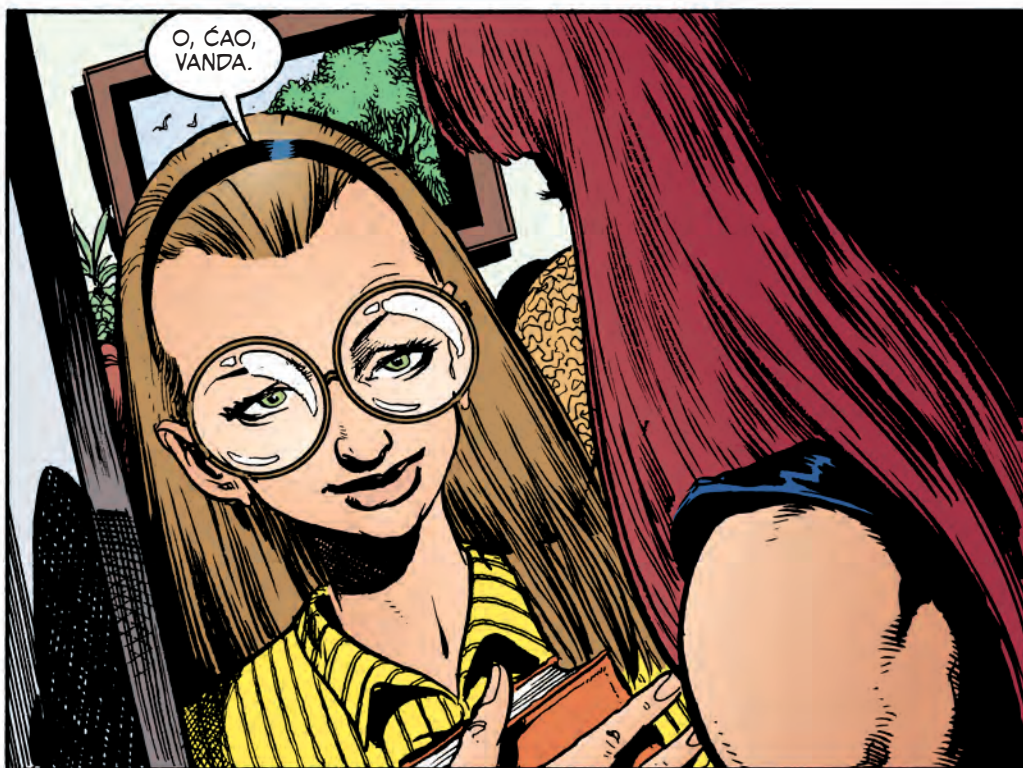








TESALIJA?  
JA SAM, VANDA.  
TU SI?



O, ĆAO,  
VANDA.



IMAŠ LI  
MLEKA?

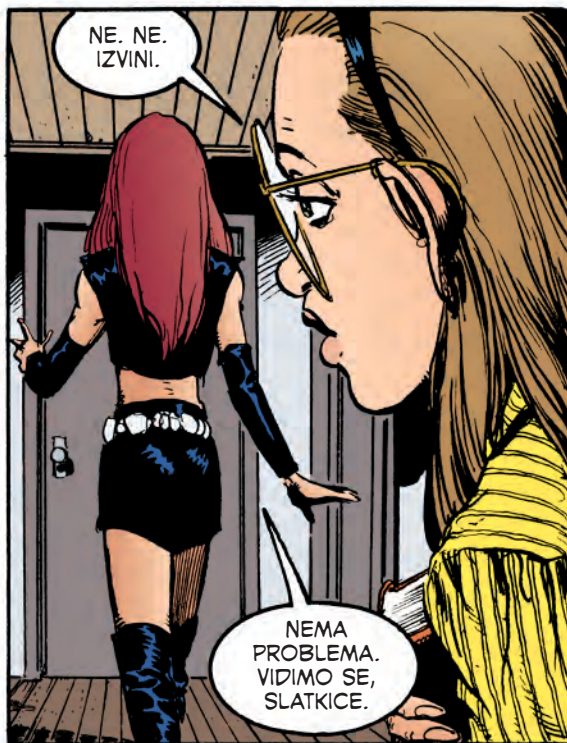
IMAM  
MALO *SOJINOG*  
MLEKA. MOŽE  
TO?



NE, NE BIH  
REKLA.

TO JE  
ZA BARBI.

NE VERU-  
JEM DA ĆE NJU  
ZADOVOLJITI *IŠTA*  
ŠTO NIJE IZMUŽE-  
NO IZ VIMENA  
*PRAVE KRAVE.*



NE. NE.  
IZVINI.

NEMA  
PROBLEMA.  
VIDIMO SE,  
SLATKICE.



ĆAO, HEJZEL?  
FOKSGLAV?  
JA SAM.

HAJDE,  
OTVORITE, ZNAM  
DA STE TU.



NISMO TU. OTIŠLE SMO  
PRE STO GODINA.

*NEMOJ.* VANDINO  
OKO SOKOLOVO  
*NE MOŽE SE*  
PREVARITI.

VEĆ SAM PRIMETILA  
NEKOLIKO *TRAGOVA.* PEPEO  
CIGARETE. PERŠUN U PUTERU,  
SVA TA SRANJA.

PUŠTAJ ME UNUTRA  
DA NE POZOVEM *KEROVE.*





KO JE TO, HEJZ?

VANDA.

ŠTA HOĆEŠ?

POJMA NEMAM.

PA PITAJ JE.



ŠTA HOĆEŠ?

MMM. MLEKO. MALČICE. IMATE LI?

VALJDA. ŠTA MI IMAMO OD TOGA?

MOJU VEČITU ZAHVALNOST. I BARBINU. TO JE ZA NJENU KAFU.



HOĆE MLEKO.

DA, U REDU.

FOKSGLAV KAŽE DA JE U REDU. NEMOJ UZETI PREVIŠE.

JA?



HEJZEL, KAŽI MI KAKO SE IZMUZAVA MLEKO IZ SOJE.

FOKSI! ONA ŽELI DA ZNA KAKO SE IZMUZAVA MLEKO IZ SOJE.



POMOĆU TRONOŠČA I LIMENE KOFE. ALI PRVO MORAS DA ZAGREJEŠ RUKU.

ČAO, FOKS. DO KOLIKO SI VEĆ STIGLA?

DO OSAM-DESET. I NASTAVLJAM DALJE.

DOBRO JE. U ČEMU DA SNESEM MLEKO?



HEJZEL? PA TO JE SLATKA ŠOLJA-ŽABA.

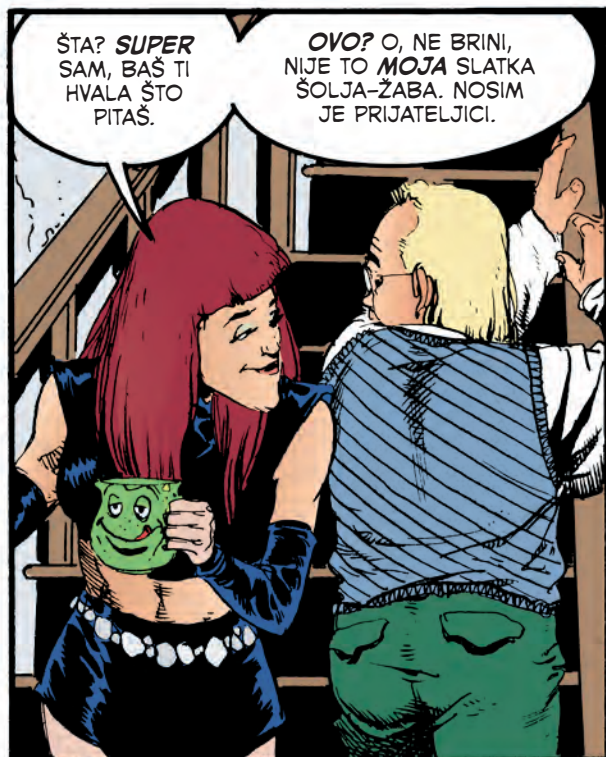
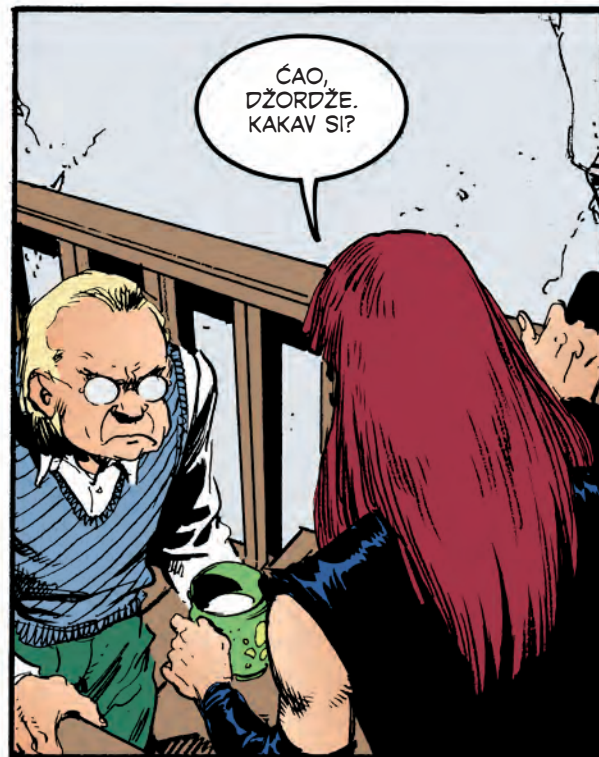
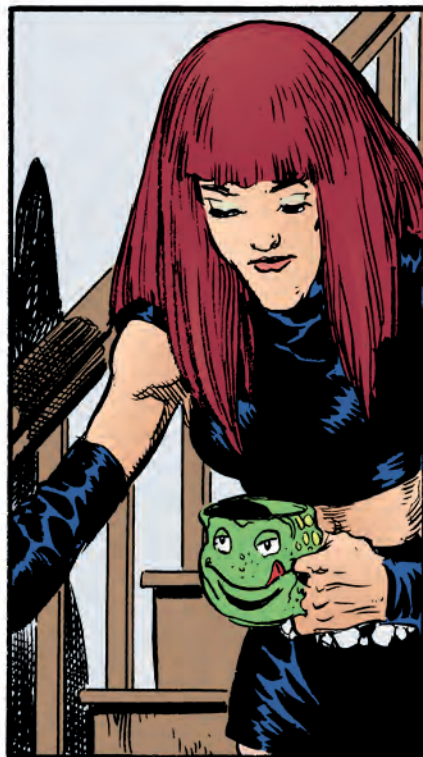
AHA.

OČEKUJEŠ DA ME VIDE KAKO JAVNO NOSIM SLATKU ŠOLJU-ŽABU?

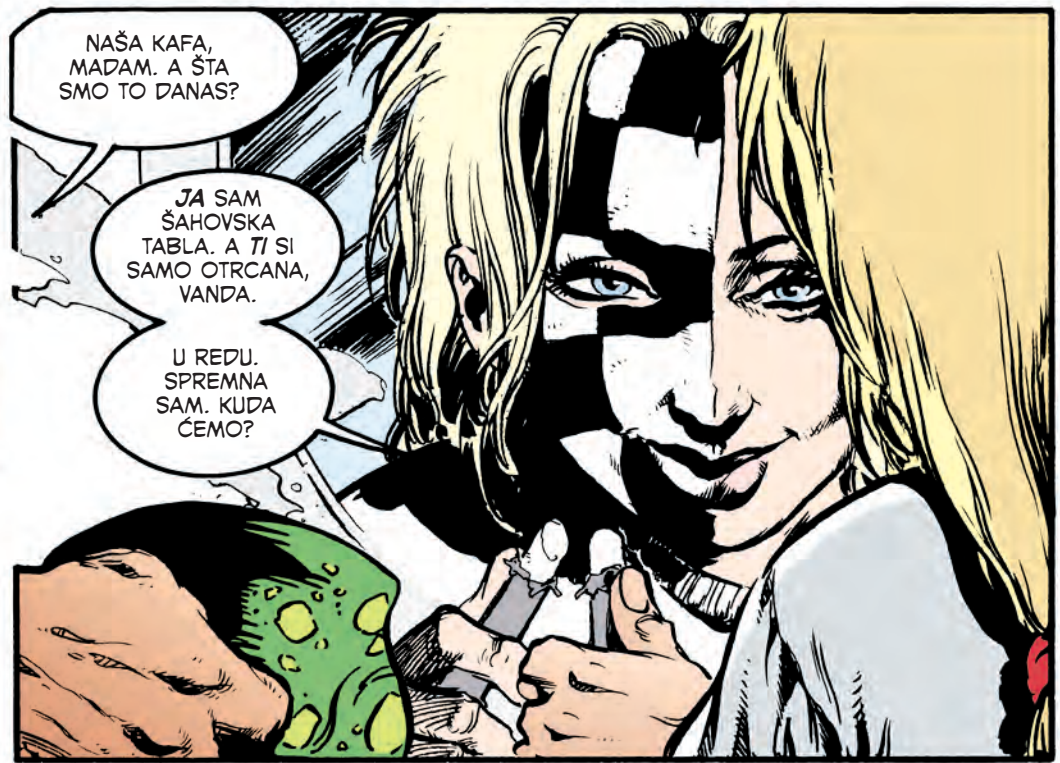
PA, AKO NEĆEŠ...

NISAM REKLA DA NEĆU.









NAŠA KAVA, MADAM. A ŠTA SMO TO DANAS?

JA SAM ŠAHOVSKA TABLA. A TI SI SAMO OTRCANA, VANDA.

U REDU. SPREMNA SAM. KUDA ĆEMO?



KOD „TIFANIJA“.

KOD „TIFANIJA“? ZAR SI POLUDELA?

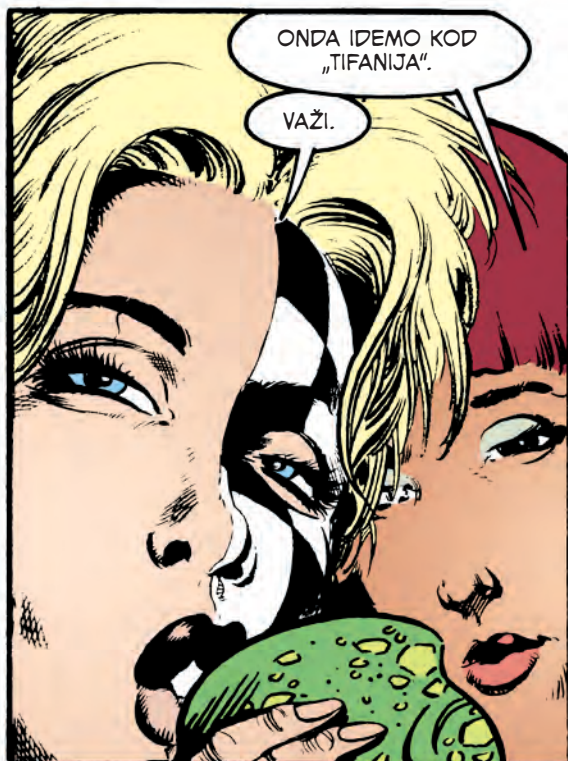


BEZ KINTE SMO, JELDA?

DA.

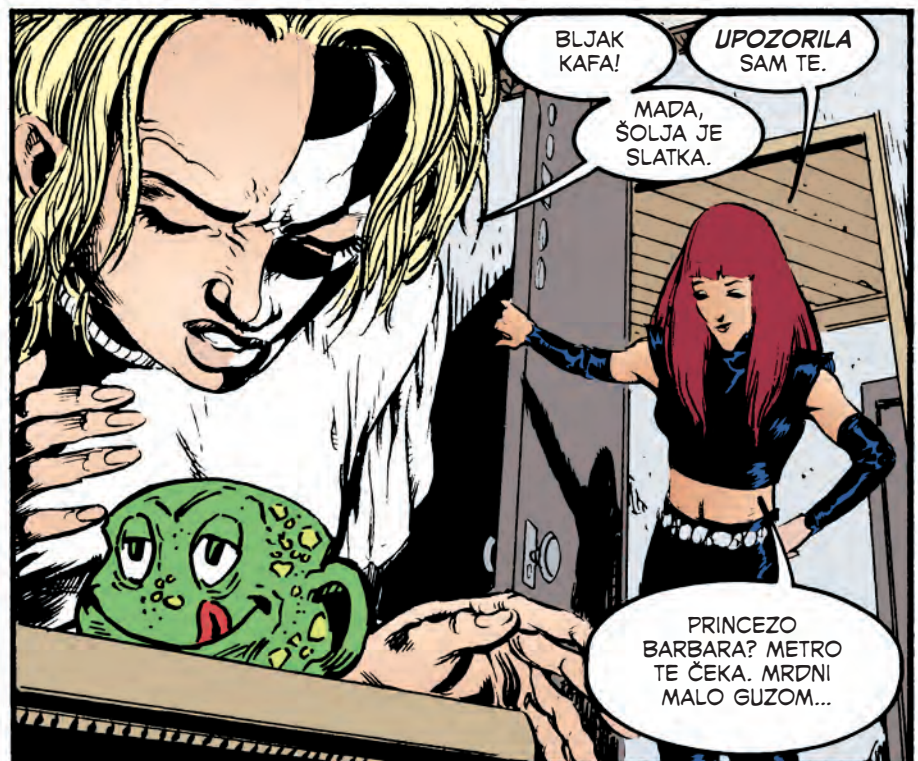
ONDA NEMA VEZE KUDA IDEMO, SVEJEDNO NE MOŽEMO DA PLATIMO.

TAČNO.



ONDA IDEMO KOD „TIFANIJA“.

VAŽI.




BLJAK KAVA!

UPOZORILA SAM TE.

MADA, ŠOLJA JE SLATKA.

PRINCEZO BARBARA? METRO TE ĆEKA. MRDNI MALO GUZOM...






I, ŠTA TO TAČNO  
ČEKAMO? MISLIM, AKO NIJE  
GLUPO DA PITAM.

Ne. Nije glupo  
da pitaš.

Međutim,  
nisam siguran  
da znam  
odgovor.




Prošlost i  
budućnost isto-  
vremeno mreškaju  
Snevanje, Metju.

Nešto se  
dešava. Zato smo  
došli ovamo.

Samo sače-  
kaj.



POPAVOLA,  
ŠTA TO BI?



To je bio  
početak, Metju.  
Nešto je prešlo iz  
jednog stanja posto-  
janja u drugo.

Došlo je  
s jedne od  
udaljenih  
hrdi sna.

Posmatrajmo  
posledice.





Zanimljivo.  
Dolaze jaki  
vetrovi, Metju,  
i tama, i mnogo  
bola.

Vidiš?

Jedna hrid  
umire...

Plašim se da  
ishod može biti  
samo jad.

ŠTA ĆEŠ ONDA URADITI U VEZI  
S TIM, ŠEFE?

Šta ću uraditi? Hridi su  
daleka ostrvca u plića-  
cima sna. Žive, umiru.  
Dolaze, odlaze.

Zašto bih  
radio bilo šta  
u vezi s tim?